

Med krudt i penselen

Selv sort-hvid gengivelse viser styrken i Jens Nordsøs maleri.

En af de mest forkætrede malersammenslutninger herhjemme, 6 + 2, har for tiden udstilling i „Den Frie“. Gruppen har udstillet i fem år og fejrer altså et beskedent jubilæum. Det har ikke skortet på nedrakning i årenes løb, men den dag er måske ikke fjern, hvor gruppens medlemmer drager udenlands for at få den fortjente anerkendelse, mener Henrik Stangerup, som her anmelder udstillingen.

Vindriet

AF HENRIK STANGERUP

Da Malersammenslutningen 6 + 2 for fem år siden første gang vovede sig frem i samlet trop, anede man, at her havde man at gøre med folk der ikke alene havde temperament, sind og vilje, men også kunne deres kram. Og for hvert år, der er gået siden da, er de vokset til en simpelt hen imponerende dygtighed. De mestrer penselen som få her til lands og undgår bevidst det kedelige, det danske i dette ords *dårligste* betydning. Kom ikke og fortæl at de laver tekniske fadæser, sjusker, forfalder til dilettanteri. De ved på en prik, hvad de gør, disse otte kunstnere.

Hvilket ene og alene er ment som en ros: kunst — at kunne, to ord med samme oprindelse.

helt har fundet sin form og vil hellige sig naturalistiske opstillinger, frugter, blomster, flasker, kander. Hans billeder er alle blidt tonet og holdt i dæmpede, reserverede farver. Det er både godt og depligt at se på.

Ole Strøygård serverer udstillingens måske frækkeste og groveste lærreder: en række krafteksplosioner i flammerødt, råt kød slynget i synet på tilskueren. Påvirkningen fra *Rudi Olsen*, fhv. medlem, er mærkbar, men ikke mere end at det ikke gør noget. Strøygård er hele tiden sig selv, impulsiv, ikke så lidt udspekuleret. Lige på og hårdt.

★

Der er uægtelig et spring fra

nok vide at udnytte sit følsomt-rafinerede talent, så det for alvor batter noget.

Age Delbanco kender sin begrænsning, eller rettere: han ved, at begrænsningen er en kardinaldyd for den modne kunstner. På samtlige lærreder varierer han et nogenlunde ens abstrakt tema i lyse, glade farver. Han er den i gruppen, der har den mest veludviklede sans for det lækre og kan nu og da synes en smule for færdig.

★

Erla Olsens impressionistiske blomsterbilleder gør sig fint mellem de to andre piger, *Jette Thyssen* og *Karen Nordsø*. Jette Thyssen har allerede et stort og særdeles velanskrevet navn inden for dansk kunsthåndværk. Hendes abstrakte vægtæpper er som skabt til enfamiliehuset for den unge familie Danmark. Hendes dygtighed overgås knap nok af de dygtige finner. *Karen Nordso* glæder man sig over hver gang — bare hun ville lade være med at lave stoftrykmønstre, der ligner skærehjulene i en elektrisk barbermaskine. Men hvem ved, det er måske netop meningen.

Endelig er der *Mogens Gulling*

nok skulle kunne gøre sig effektivt på en scene.

★

I anledningen af gruppens fem års jubilæum, lidt har også ret, har den fundet det passende at invitere en række udenlandske malere. De har absolut intet til fælles med 6 + 2, men hver for sig er de livlige og interessante bekendtskaber. Længst vil man huske amerikaneren *Gentry*, hvis pudsige snurrepiberier spejler et kaotisk og sprudlende malertalent.

★

Alt i alt er det en udstilling, man går fra med sindet opladt og humøret skruet adskillige takker i vejret. Det er velsignet at kunne gøre det en gang imellem, velsignet, at der findes kunstnere, der vil mere end det pæne, noble gråt-i-gråt, som jo så mange hjemlige unge malere dyrker med en forbløffende stædighed.

Bliver 6 + 2 ladt hånt om i den københavnske kunstverden, vil dens medlemmer ikke være blandt de første danske kunstnere, der har måttet søge udenlands for dér at få den anerkendelse, de vitterligt har fortjent — og har behov for.

Og pokker skulle da blive herhjemme med den dygtighed.

Oscar Pettiford døde i går

Oscar Pettiford døde i går eftermiddags på Frederiksberg Hospital efter kort tids sygdom.

Sidste gang, han spillede for os, var i søndags på „Den Frie“, hvor malergruppen 6 + 2 havde budt til koncert i forbindelse med sin udstilling. Der var ikke det mindste mærke på musikken, den var lige så solid og fantastisk som altid. Men bagefter var han mærkelig stille

En af de mest forkætrede malersammenslutninger herhjemme, 6 + 2, har for tiden udstilling i „Den Frie“. Gruppen har udstillet i fem år og fejrer altså et beskedent jubilæum. Det har ikke skortet på nedrakning i årenes løb, men den dag er måske ikke fjern, hvor gruppens medlemmer drager udenlands for at få den fortjente anerkendelse, mener Henrik Stangerup, som her anmelder udstillingen.

Vinduet

AF HENRIK STANGERUP

Da Malersammenslutningen 6 + 2 for fem år siden første gang vovede sig frem i samlet trop, anede man, at her havde man at gøre med folk der ikke alene havde temperament, sind og vilje, men også kunne deres kram. Og for hvert år, der er gået siden da, er de vokset til en simpelt hen imponerende dygtighed. De mestrer penselen som få her til lands og undgår bevidst det kedelige, det danske i dette ords *dårligste* betydning. Kom ikke og fortæl at de laver tekniske fadæser, sjusker, forfalder til dilettanteri. De ved på en prik, hvad de gør, disse otte kunstnere.

Hvilket ene og alene er ment som en ros: kunst — at kunne, to ord med samme oprindelse.

★

De to mest avancerede er uden tvivl *Jens Nordso* og *Ole Strøygard*. Førstnævnte har altid svinget mellem kubismen og neorealismen, med enkelte afstikkere ind i det rent abstrakte. Nu synes det som om han

helt har fundet sin form og vil helleg sig naturalistiske opstillinger, frugter, blomster, flasker, kander. Hans billeder er alle blidt tonet og holdt i dæmpede, reserverede farver. Det er både godt og depligt at se på.

Ole Strøygard serverer udstillingens måske frækkeste og groveste lærreder: en række krafteksplosioner i flammerødt, rå kød slynget i synet på tilskueren. Påvirkningen fra *Rudi Olsen*, fhv. medlem, er mærkbar, men ikke mere end at det ikke gør noget. Strøygard er hele tiden sig selv, impulsiv, ikke så lidt udspekuleret. Lige på og hårdt.

★

Der er unægtelig et spring fra Strøygards chokbilleder til *Poul Reimers* og *Age Delbancos* arbejder, så forskellige disse to end er fra hinanden. Poul Reimer mangler endnu et stykke i at have fundet *helt* sit eget. Men det kommer, måske allerede til næste år, og da skal han

nok vide at udnytte sit følsomt-rafinerede talent, så det for alvor batter noget.

Age Delbanco kender sin begrænsning, eller rettere: han ved, at begrænsningen er en kardinaldyd for den modne kunstner. På samtlige lærreder varierer han et nogenlunde ens abstrakt tema i lyse, glade farver. Han er den i gruppen, der har den mest veludviklede sans for det lækre og kan nu og da synes en smule for færdig.

★

Erla Olsens impressionistiske blomsterbilleder gør sig fint mellem de to andre piger, *Jette Thyssen* og *Karen Nordso*. Jette Thyssen har allerede et stort og særdeles velanskrevet navn inden for dansk kunsthåndværk. Hendes abstrakte vægtæpper er som skabt til enfamiliehuset for den unge familie Danmark. Hendes dygtighed overgås knap nok af de dygtige finner. *Karen Nordso* glæder man sig over hver gang — bare hun ville lade være med at lave stoftrykmønstre, der ligner skærehjulene i en elektrisk barbermaskine. Men hvem ved, det er måske netop meningen.

Endelig er der *Mogens Gylling*. Ham kan man aldrig rigtig finde ud af. Han laver alt mellem himmel og jord, og hans fingernemme teaterskitser hører ligesom ikke hjemme i dette selskab. Men at de er godt lavet, kan der ikke være to meninger om, en slags neosurrealisme, der